Φασίστα, κουραμπιέ, για σένα κάθε μέρα είναι Χριστούγεννα

του Γιώργου Κτενά

Αν και οι αναρχικοί, σήμερα, δεν έχουν καταφέρει να μας εξηγήσουν ακόμα όλα όσα θα θέλαμε, είναι σαφές ότι οι κλασσικοί θεμελιωτές έχουν απαντήσεις που καλό θα είναι να ξεσκονίζουμε σε τακτά χρονικά διαστήματα. Όπως ο Μπακούνιν, που θέτει ως ένδειξη ανάπτυξης ή όχι του πολιτισμού, την ύπαρξη (και ένταση) του φυσικού πατριωτισμού. Δηλαδή την ενστικτώδη αφοσίωση σε συνήθειες (υλικές, διανοητικές κ.λπ.) της εθιμικής ζωής ενός τόπου αλλά και της απέχθειας σε κάθε τι ξένο. Οπότε είναι αντιστρόφως ανάλογη η πορεία πολιτισμού και φυσικού πατριωτισμού, που αφορά τελικά την υπερίσχυση της αγάπης και της τρυφερότητας εντός των κοινωνιών και μεταξύ των κοινωνιών και όχι του μίσους.

Στο *Μέλλον μιας αυταπάτης* ο Φρόιντ, που έχει τα κλειδιά της αντιπροσωπείας «Ψυχανάλυση», αναλύει πώς γεννήθηκε και πώς λειτουργεί η θρησκεία. Κάθε θρησκεία. Αναδεικνύοντας ως προγονική αιτία για την ύπαρξή της, το δέος του ανθρώπου απέναντι στη φύση. Αλλά και την αυθόρμητη πεθυμιά για την παρουσία του πατέρα. Σωστά συνδέει τον συνεκτικό κοινωνικό ιστό που διαχρονικά διατήρησαν οι θρησκευτικές αναπαραστάσεις, αλλά αναλύει παράλληλα και την ωμή αυταπάτη που δημιουργούν. Γιατί ως καθολική αυταπάτη δημιουργεί τη λαϊκή πρόληψη και ενισχύσει τη δύναμη της συνήθειας, αποκρύπτοντας τελικά την αλήθεια. Με τεράστιο κοινωνικό έρεισμα, που μπορεί όποτε το επιδιώξει να κατευθύνει μεγάλα ακροατήρια. Να παρατηρήσουμε, μόνο, ότι το παπαδαριό, μεγαλοπαπάδες ή και τοπικοί Παπαφλέσσες, πρωτοστάτησε στις εκδηλώσεις για τη Μακεδονία.

Με τον Αυστριακό επιστήμονα να τοποθετεί μοναδικά την προοπτική της ψυχαναλυτικής στο παρελθόν, γεννιέται το «μεθύστερο βίωμα» καθώς το μέλλον αποτελεί επιθυμία για

πορεία. Άρα το μέλλον συνδέεται με την ουτοπία, ακριβώς ως αποτέλεσμα του ριζικού φαντασιακού της ίδιας της ατομικής ψυχής που μπορεί να γίνει και, τελικά γίνεται, συλλογική. Για αυτό και ο Φουκό βλέπει στην ουτοπία ένα σώμα χωρίς σώμα, καθώς η αυτή έχει αποκοπεί από την ίδια την ψυχή των ανθρώπων. Αποτελώντας τον οδηγό τους.

Άρα πόσο ουτοπικό είναι να ονειρευόμαστε μια διαφορετική κοινωνία και ότι ένας διαφορετικός κόσμος είναι εφικτός; Όταν, για παράδειγμα, τα εθνικόφρονα ορκ απέτυχαν ακόμα και στη μαζικότητα των συγκεντρώσεών τους για τη Μακεδονία, η απάντηση είναι ξεκάθαρη. Ένα ζήτημα ήσσονος πολιτικού ενδιαφέροντος για την εξωτερική πολιτική (το οποίο μάλιστα διευθετήθηκε τάχιστα και με όρους κυριαρχίας από την ελληνική πλευρά στα Βαλκάνια), το οποίο όμως αποτελεί κέντα για το συντηρητικό ακροατήριο, δεν κατάφερε να παρουσιάσει αξιόλογη μαζικότητα ούτε πάνω στην κορύφωσή του. Σε περίοδο, μάλιστα, που η ΧΑ είχε μπετοναρισμένο έναν σοβαρό αριθμό ψηφοφόρων, όσα είδαμε αυτές τις ημέρες στο Σύνταγμα ίσως να γεννούν ελπίδα. Η απάντηση ακόμα και στο πιο βαθύ σκοτάδι, είναι το φως που μπορεί να φέρει ένα μικρό λυχνάρι. Η ουτοπία δεν πρέπει να λογίζεται ως κάτι απραγματοποίητο, όπως βιάστηκαν να μας μάθουν στα σχολεία, αλλά ως τρόπος ζωής. Κι αυτό καλό είναι να μην το ξεχνάμε ποτέ.

Αν ο ελεύθερος χρόνος είναι η περιουσία των ευφυών, τότε γιατί τον σπαταλάμε;

του Γιώργου Κτενά

Η νεφελώδης διαφορετική κοινωνική προσέγγιση που

ευαγγελίζονται όλοι σήμερα, χρειάζεται να αναπτύξει ευδιάκριτα χαρακτηριστικά. Να διαυγάσει τα πολλαπλασιαστικά νέα προτάγματα, να λάβει τολμηρά ρίσκα και απευθύνσεις που επιβάλλεται να μεταφέρουν στο επίκεντρο τον άνθρωπο και όχι το κέρδος των πολυεθνικών. Αψηφώντας την υποταγή σε λανθασμένες αυθεντίες, αλλά εντός ενός ευρέως φάσματος κοινωνικών σημασιών που να προκύπτουν με βάση το δημόσιο. Το ρίσκο τής αλλαγής πρέπει να είναι αποφασιστικό, αντι-ηγεμονικό και αυτοθεσμισμένο, προκειμένου να δημιουργηθεί το νέο κοινωνικό φαντασιακό που έχουμε ανάγκη. Η ριζική φαντασία δεν μπορεί να είναι ούτε εξωχρονική ούτε εξωκοινωνική, γιατί δεν μπορεί να υπάρξει κοινωνικό-ιστορικό χωρίς άνθρωπο – Οι ίδιες οι φαντασιακές σημασίες δεν θα υπήρχαν.

Και δεν είναι τυχαίο ότι στον Αριστοτέλη συναντάμε τον ελεύθερο χρόνο ως προϋπόθεση ευτυχίας και χειραφέτησης. Όπως και ο Πλάτωνας, ο Αριστοτέλης είχε οραματιστεί ένα σχήμα Ιδανικής Πολιτείας στο οποίο θεωρούσε πολίτες μόνον όσους μπορούσαν να ασχοληθούν με τη πνευματική δραστηριότητα – Ήταν εκείνοι που είχαν τον ελεύθερο χρόνο για να το πράξουν. Άρα ο ελεύθερος χρόνος λειτουργεί ως προϋπόθεση ευδαιμονίας και ελευθερίας της βούλησης, κάτι που σημαίνει ότι οδηγούμαστε στην ευτυχία μόνο αν υπερβούμε την αναγκαιότητα. Οπότε ο ελεύθερος χρόνος και η αξιοποίησή του αφορά κατεξοχήν το συλλογικό φαντασιακό και τις φαντασιακές σημασίες που αναδύονται από αυτό.

Με το θέατρο να συγκεντρώνει όλα εκείνα τα στοιχεία που τον αναδεικνύουν στις ευχάριστες απολαύσεις της ζωή, άρα σχετίζεται άμεσα με τον ελεύθερο χρόνο και πώς τον αξιοποιούμε. Στην κοινωνιολογική του διάσταση έχει τον ρόλο του υποκατάστατου της κοινωνικότητας. Δηλαδή του συνόλου των αξιωμάτων που δίνουν νόημα στις πράξεις των ανθρώπων. Αναδεικνύει τη συλλογική και σοσιαλιστική φύση, μακριά από την εμπορευματοποίηση της ρηχής και φτηνής θεμελίωσης της ετερονομίας.

Το θέατρο είναι κοινωνικό εργαλείο, για όποιον γνωρίζει πώς να

το αξιοποιήσει ως τέτοιο, που θέτει εξαρχής στο επίκεντρο το ίδιο το παιχνίδι. Γιατί το αντίθετο του παιχνιδιού δεν είναι η σοβαρότητα αλλά η πραγματικότητα. Με αυτή την παιχνιδιάρικη διάθεση αντιμετωπίζει ο Σίμος Κακάλας τον *Καταποντισμό του εγωιστή Γιόχαν Φάτσερ*, στην Πειραματική Σκηνή του Εθνικού, ενός ανολοκλήρωτου έργου του Μπρεχτ για τον μεσοπόλεμο. Έξι ηθοποιοί επί σκηνής και ο Κακάλας σε ρόλο αφηγητή (και κάτι περισσότερο), σε πρωτότυπη μουσική σύνθεση για την παράσταση του Γιάννη Αγγελάκα, θρυμματίζουν τα προσωπεία του θεατρικού καθωσπρεπισμού, αποβάλλοντας το συγκυριακό μπροστά στο μακροπρόθεσμο. Δεν υπάρχουν κεφάλαια, συμφέροντα, υποστήριξη και πλάτες που να «σέρνουν» την παράσταση. Καμία από τις γάγγραινες του ανταγωνισμού που διαπνέουν τις νεοφιλελεύθερες κοινωνίες. Το μουλάρι του κοινωνικού αμοραλισμού φοράει εμπορικό σαμάρι, αλλά εργασίες όπως αυτή για τον Φάτσερ, ελάχιστα γνωστό έργο του Μπρεχτ, όση συζήτηση κι αν σηκώνει ευρύτερα το μοντάρισμά τους, αναβλύζουν γάργαρο και δροσερό νερό. Από αυτό που τόσο πολύ έχει ανάγκη το ελληνικό θέατρο σήμερα.

Η Γυναικοκτονία & το Κυνήγι Μαγισσών στην «Πολιτισμένη» Δύση

Δανάη Κασίμη

Δυστυχώς, η επικαιρότητα απάντησε με τρόπο αμείλικτο στους ένθερμους αντιπάλους του φεμινιστικού κινήματος. Η Έλενα, που δολοφονήθηκε από δύο άνδρες, μας έριξε μια γερή σφαλιάρα σοκάροντας ακόμα και τις αντιδραστικές φωνές που διαμαρτύρονται για τον δήθεν ολοκληρωτισμό του φεμινιστικού

κινήματος. Το γεγονός ότι η Έλενα είναι μία Ελληνίδα που ζει σε μία δυτική κοινωνία και όχι στην Αφρική ή στη Μέση Ανατολή, ενισχύει ακόμη περισσότερο το επιχείρημα ότι ο φεμινισμός όχι απλώς δεν αποτελεί ρεύμα μιας παλαιότερης εποχής στη Δύση αλλά θεωρείται αναγκαιότητα. Η φρικαλεότητα των βιασμών που έρχονται στο φως της δημοσιότητας και δεν κρύβονται πίσω από τις οχυρωμένες πόρτες των μικρών πόλεων και της φοβικής γειτονιάς, δεν αφήνουν περιθώρια για μεσοβέζικες αναλύσεις σχετικά με την πάταξη του σεξισμού και τον ξεριζωμό της πατριαρχίας.

Τα ριζοσπαστικά κινήματα στην Ευρώπη θα πρέπει να διεκδικήσουν παράλληλα την πραγματική ισότητα ανεξαρτήτως φύλου, χρώματος ή φυλής, διότι είτε μιλάμε για σεξισμό είτε για ρατσισμό, οι αιτίες έχουν κοινές ρίζες. Ο φασισμός εμπεριέχεται με κάθε έννοια στη γυναικοκτονία που πραγματοποιήθηκε στη Ρόδο από τους δύο άνδρες: μία γυναίκα αρνήθηκε κάνει σεξ με δύο άνδρες, οι οποίοι τη δολοφόνησαν επειδή αρνήθηκε. Βρισκόμαστε αντιμέτωποι/ες με μία πράξη απόλυτου σκοταδισμού, η οποία μας δείχνει ότι η γυναίκα δεν έχει δικαίωμα να αρνείται τη σεξουαλική επαφή. Πιο απλά, η γυναίκα είναι αντικείμενο και το σώμα της είναι προορισμένο να ικανοποιεί τους άνδρες και τίποτε άλλο. Δεν υπάρχει περίπτωση μία γυναίκα να εκφράσει την άρνησή της χωρίς να χαρακτηριστεί αρνητικά και να δεχτεί προσβλητικά σχόλια στην καλύτερη περίπτωση. Είναι λυπηρό το γεγονός ότι οι περισσότερες έχουμε μνήμες από τα σχολικά χρόνια μέχρι σήμερα που επιβεβαιώνουν αυτό το μισογύνικο φαντασιακό που αιωρείται σαν απειλή από την κόλαση και στις δυτικές κοινωνίες. Μεγάλο μέρος των ανδρών ήδη από νεαρή ηλικία, εκφραζόταν είτε υποτιμητικά απέναντι στις γυναίκες σαν εκείνες να μην είναι πλάσματα ικανά να ζουν όπως οι άνδρες ασκώντας τις ίδιες δραστηριότητες.

Ορισμένα μέσα μαζικής ενημέρωσης δε, φροντίζουν και πάλι να εκκολάπτουν ανερυθρίαστα το «αυγό του φιδιού» ενοχοποιώντας τα θύματα της έμφυλης βίας, τα οποία μετά θάνατον ή σε άλλες περιπτώσεις μεταγενέστερα, θα πρέπει να αποδείξουν ότι δεν

προκάλεσαν με τη συμπεριφορά τους. Με άλλα λόγια, οι εκφραστές αυτής της φασιστικής ανάγνωσης ισχυρίζονται ότι και μόνη η ύπαρξη των γυναικών είναι προκλητική. Είναι πραγματικά εξωφρενικό ότι οι γυναίκες ακόμη και σήμερα στην πολιτισμένη Δύση, αντιμετωπίζονται ως μάγισσες του Μεσαίωνα και ορισμένοι δημοσιογράφοι ως άλλοι «ιεροεξεταστές» διακηρύττουν με σθένος ποια είναι τα ηθικά όρια μέσα στα οποία θα πρέπει να κινούνται οι γυναίκες, οι γκέι, οι λεσβίες, οι τρανς έτσι ώστε να μην προκαλέσουν τα ένστικτα των υποψηφίων βιαστών. Με αυτόν τον τρόπο καλλιεργούν στις συνειδήσεις ενός αδρανούς τηλεοπτικού κοινού το αίσθημα της υποταγής στα πιο πατριαρχικά μοντέλα που μπορεί να συλλάβει ο ανθρώπινος νους. Εφοδιάζουν υπόρρητα τους αποχαυνωμένους ακροατές-τηλεθεατές με μισογύνικα εργαλεία έτσι ώστε να αποκτήσουν αντανακλαστικά που υπερασπίζονται τη «φυσική» ανάγκη των ανδρών για σεξουαλική ικανοποίηση. Ο άνδρας ως επιτέλεση στις πατριαρχικές κοινωνίες, δηλαδή το μοντέλο της ματσίλας, αποδεικνύεται καθημερινά στην Ελλάδα, ότι ζει και βασιλεύει όντας καλά ριζωμένο. Και όχι απλά είναι ριζωμένο, αλλά απ’ ό, τι φαίνεται έχει τόσο πολλές ρίζες που ξεμπροστιάζονται μέσα από τη συστημική φρασεολογία των media, η οποία λειτουργεί διδακτικά σε μία κοινωνία, το μεγαλύτερο μέρος της οποίας στερείται κριτικής σκέψης.

Δεν είναι λοιπόν καθόλου ένα παιχνίδι συνδικαλισμού ο φεμινισμός, όπως αισχρά διαδίδουν κάποιοι. Η ένταξη του αντισεξιστικού λόγου, όπως και του αντιρατσιστικού, θα πρέπει να αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της πολιτικής ατζέντας της αριστεράς και της αναρχίας, όχι μόνο σε επίπεδο θεωρητικό αλλά καθημερινά στην πράξη. Είναι απαράδεκτο το γεγονός ότι στους κόλπους του κινήματος, υπάρχουν σχεδόν αποκλειστικά γυναίκες στις ομάδες που ασχολούνται με το φύλο, τον φεμινισμό και τον σεξισμό. Όσο ο φεμινισμός θεωρείται μια υποκατηγορία που απλά κάνει μπούγιο και υπάρχει όχι απλώς διακοσμητικά αλλά ως ένα θέμα υποδεέστερο σε σχέση με τα λοιπά προτάγματα για κοινωνική αλλαγή, τόσο το μίσος ενάντια στις γυναίκες και στα ΛΟΑΤΚΙ άτομα θα γιγαντώνεται με τέτοιο τρόπο που μια μέρα δε θα πιστεύουμε πώς εκτοξεύτηκαν τα ποσοστά της Χρυσής Αυγής και

των λοιπών φασιστικών μορφωμάτων στην Ευρώπη και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Το περιοδικό Kaboom στη ραδιοφωνική Βαβυλωνία | Εκπομπή Βαβυλωνία (audio)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.
Κάθε Παρασκευή 18:00-19:00 στο Ραδιόφωνο του The PressProject.

Η Βαβυλωνία συζητάει με συντάκτες του περιοδικού Kaboom για το σύγχρονο τεχνοεπιστημονικό μοντέλο, την ιδέα της ουδετερότητας της τεχνολογίας και την αδιάκοπη διάχυση των τεχνολογικών καινοτομιών από κλάδο σε κλάδο κι εν τέλει σε κάθε σφαίρα της κοινωνικής ζωής.

Ακόμη, φωτίζουν απρόσμενες πτυχές της τεχνολογικής διείσδυσης. Από το Video Assistant Referee στα Big Data κι από τη συγκρότηση του εαυτού μέσα στα κοινωνικά δίκτυα μέχρι τις τεχνολογικές δυστοπίες στο χώρο της τέχνης.

Το πέμπτο τεύχος του Kaboom, με θεματική την κριτική της σύγχρονης τεχνολογίας, κυκλοφορεί τις πρώτες μέρες του Δεκεμβρίου.

Tracklist: Smog – Cold Blooded Old Times
Courtney Barmett – Pedestrian at Best
Slowdive – Star Roving

Τα Κίτρινα Γιλέκα θριαμβεύουν; Τι συμβαίνει στη Γαλλία

μετάφραση: Στέφανος Μπατσής

Η παρακάτω δημοσίευση αποτελεί μία πρώτη, αυθόρμητη καταγραφή του κινήματος των Κίτρινων Γιλέκων και των πρόσφατων συνταρακτικών γεγονότων από συντρόφους στη Γαλλία.

Πρώτη δημοσίευση: Beyond Europe

[Σχετικά με το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων]

Σύντομη αναφορά και κάλεσμα από τη Γαλλία (4 Δεκεμβρίου)

Είναι ιδιαίτερα σημαντικό οι μη γαλλόφωνοι σύντροφοι να κατανοήσουν τι συμβαίνει στη Γαλλία τις τελευταίες εβδομάδες. Το παρόν αποτελεί μία προσπάθεια μερικής εξήγησης του κινήματος των Κίτρινων Γιλέκων. Σίγουρα αυτή η «παρουσίαση» είναι ατελής, καθώς η κατάσταση είναι περίπλοκη, διαφορετική από μέρος σε μέρος κι έτσι είναι αδύνατο να γνωρίζει κανείς οτιδήποτε συμβαίνει.

Διαμοιράστε ελεύθερα αυτό το κείμενο σε ανθρώπους που γνωρίζετε (και, παρακαλώ, συγχωρείστε μας για τα σπαστά αγγλικά μας).

Η απαρχή του κινήματος: το Facebook και τα οικονομικά μπλόκα

Το κίνημα ξεκίνησε να δραστηριοποιείται ενάντια σε έναν νέο φόρο στα καύσιμα, του οποίου η εφαρμογή θα επερχόταν την 1η Ιανουαρίου. Διάλεξε ως σύμβολό του το Κίτρινο Γιλέκο (κίτρινα γιλέκα ασφαλείας). Εκτός από τις συναντήσεις και την οργάνωση

που λάμβανε χώρα κατά τη διάρκεια των μπλόκων, το κίνημα οργανώθηκε κυρίως στο Facebook. Πρώτη ημέρα δράσης υπήρξε η 17η του Νοέμβρη. Εκείνη τη μέρα, στήθηκαν περίπου 2.000 μπλόκα ανά τη Γαλλία, πολλά στα διόδια των αυτοκινητοδρόμων, στις εισόδους κάποιων εμπορικών κέντρων και σε ορισμένα διυλιστήρια και λιμάνια. Για μια μεγάλη μερίδα ανθρώπων που συμμετέχουν σε αυτό το κίνημα είναι η πρώτη φορά που διαδηλώνουν ή που συμμετέχουν σε αποκλεισμούς. Αυτό το κίνημα μπορεί να είναι πολλά πράγματα, αλλά σίγουρα δεν είναι το «συνηθισμένο» γαλλικό κοινωνικό κίνημα.

Κατά τη διάρκεια της εβδομάδας, πολλά από τα Κίτρινα Γιλέκα εργάζονται κι επομένως υπάρχουν λιγότερα μπλόκα, αλλά ορισμένα μέρη είναι μονίμως κατειλημμένα και κάποιες φορές μερικώς αποκλεισμένα εδώ και τρεις εβδομάδες: κυρίως ορισμένοι οδικοί κόμβοι (μάλιστα κάποιοι έχτισαν αυτοσχέδιες καλύβες και δηλώνουν πως θα περάσουν εκεί τα Χριστούγεννα και την παραμονή της Πρωτοχρονιάς), αλλά και κάποια λιμάνια.

Την 24η Νοεμβρίου, είχαμε την πρώτη διαδήλωση του κινήματος, η οποία οργανώθηκε αποκλειστικά και μόνο στο Παρίσι. Πάρα πολλοί άνθρωποι ήρθαν από όλη τη Γαλλία, και τα Ηλύσια Πεδία, η πιο φημισμένη και κυριλέ λεωφόρος της χώρας η οποία οδηγεί μάλιστα στο κυβερνητικό μέγαρο, ήταν γεμάτη από οδοφράγματα και διαδηλωτές που εξεγείρονταν για σχεδόν δέκα ώρες. Η ίδια κατάσταση συνέβαινε και στους γύρω δρόμους.

Μολονότι υπήρξαν απώλειες πολλών εκατομμυρίων μετά τις ταραχές της 1ης Δεκεμβρίου στο Παρίσι και σε άλλα μέρη στη Γαλλία (κάτι που θα δούμε και στη συνέχεια), το κύριο κόστος που προκλήθηκε από το κίνημα οφείλεται στους αποκλεισμούς και το αναγκαστικό κλείσιμο πολλών μαγαζιών περασμένο Σάββατο εξαιτίας των ταραχών. Λαμβάνοντας υπόψη ότι τα περισσότερα από τα καταστήματα βγάζουν το 15%-25% του ετήσιου κέρδους τους τα τέσσερα Σάββατα πριν από τα Χριστούγεννα, ήδη το οικονομικό κόστος που προκάλεσε το κίνημα μετριέται σε δισεκατομμύρια. Και φαίνεται πολύ μακριά από το να τελειώσει.

Σχετικά με την 1η Δεκεμβρίου, τις διαδηλώσεις σε όλη τη Γαλλία και τη λαϊκή υποστήριξη

Την 1η Δεκέμβρη, διαδηλώσεις δεν οργανώθηκαν μόνο στο Παρίσι αλλά σε δεκάδες πόλεις. Στην πραγματικότητα, είναι δύσκολο να τις ονοματίσουμε ως «διαδηλώσεις». Δεν υπάρχουν οι απαιτούμενες άδειες ή κάποιος πιο επίσημος τρόπος διεξαγωγής και καθόλου οργανωτές, είναι περισσότερο κάποια καλέσματα στο Facebook να καταλάβουμε τους δρόμους ή να πάμε σε ορισμένα κρατικά κτήρια (τα κτήρια των νομαρχιών ή κυρίως τα δημαρχεία).

Παρόλο που κινητοποιήθηκαν 65.000 μπάτσοι (οι οποίοι στην πραγματικότητα είναι περίπου όλοι οι μπάτσοι που μπορεί να κινητοποιήσει το γαλλικό κράτος), η κατάσταση βγήκε εντελώς εκτός ελέγχου για ολόκληρη τη μέρα σε πολλές πόλεις: το Παρίσι, η Τουλούζη, η Μασσαλία, η Ντιζόν, το Μπορντό, το Le Pouzin, η Τουρ, το Le Puy en Velay. Όλα αυτά τα μέρη είδαν τις μεγαλύτερες ταραχές τουλάχιστον από την περίοδο του 1968: πολλές διαδηλώσεις, σκληρές μάχες με τους μπάτσους, φλεγόμενα οδοφράγματα, σε μερικές περιπτώσεις λεηλασίες. Σε αρκετές άλλες πόλεις, υπήρξαν ταραχές μικρότερης κλίμακας. Ακόμη και ορισμένοι «νομάρχεις» (οι τοπικώς προϊστάμενοι της αστυνομίας τους οποίους περιορίζει ο νόμος ώστε να μην κάνουν τέτοιου είδους δηλώσεις) επικοινώνησαν με δημοσιογράφους και δήλωσαν πως η κατάσταση αυτή μοιάζει με κάποιου είδους ξεσηκωμό ή, ακόμη, και με μια «προεπαναστατική στιγμή» κι ότι η κυβέρνηση δεν αντιλαμβάνεται καθόλου την κατάσταση.

Μπορούμε να σημειώσουμε δύο πραγματικά αναπάντεχες πτυχές αυτού του κινήματος:

- Σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις (ξέρουμε, συνήθως δεν μας ενδιαφέρουν καθόλου τέτοιες ανοησίες, αλλά εδώ έχουν μια σημασία), περισσότερο από το 70% του γαλλικού λαού επικροτεί το κίνημα. Ακόμη και οι σκληρές συγκρούσεις της 1ης Δεκεμβρίου δεν έχουν αλλάξει αυτό το ποσοστό υποστήριξης. Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό ειδικά αν

αναλογιστούμε τον τρόπο με τον οποίο τα μίντια αναφέρονται στο κίνημα -μερικές φορές μπορεί να αποβεί πραγματικά διασκεδαστικό να παρακολουθείς τις ειδήσεις ή να ακούς ραδιόφωνο αυτές τις μέρες- κι επίσης τον τρόπο με τον οποίο η κυβέρνηση αξιολογεί την κατάσταση -ο Μακρόν αναγκάστηκε να υποχωρήσει για πρώτη φορά, αλλά φαίνεται πως το έπραξε καθυστερημένα κι ότι οι παραχωρήσεις του δεν ήταν αρκετές (θα το δούμε και στη συνέχεια).

- Ένα από τα κύρια προβλήματα της κυβέρνησης είναι ότι οι άνθρωποι που διαδηλώνουν κι εξεγείρονται νιώθουν πως νομιμοποιούνται να το κάνουν κι ότι διεκδικούν αυτό που τους ανήκει. Πολλοί από αυτούς ισχυρίζονται πως δεν αντέχουν πια τον τρόπο ζωής τους, να δουλεύουν όλη μέρα και παρόλα αυτά να παραμένουν φτωχοί. Θεωρούν πως είναι δικαίωμά τους να κινητοποιούνται, ότι το σύνταγμα τους προστατεύει κι ότι δεν έχει καμία σημασία το ζήτημα του αν μία διαδήλωση έχει λάβει την απαιτούμενη άδεια ή όχι. Οπότε όταν οι μπάτσοι τους εκτοξεύουν δακρυγόνα και πλαστικές σφαίρες (όπως συνηθίζουν), οι άνθρωποι αυτοί εξοργίζονται πραγματικά. Ορισμένοι φωνάζουν στους μπάτσους ότι είναι αυτοί οι ίδιοι που πληρώνουν τους μισθούς τους κι ότι οι μπάτσοι θα έπρεπε να ντρέπονται, ορισμένοι αντεπιτίθενται και μάχονται με τους μπάτσους - αυτή τη στιγμή, πολλές εικόνες αστυνομικής βίας (η οποία ξέφυγε τελείως) διαμοιράζονται σε μαζικό βαθμό στους λογαριασμούς των Κίτρινων Γιλέκων στο Facebook. Ακόμη κι αν υπάρχουν ορισμένες οργανωμένες ομάδες αριστερών ή φασιστών στις ταραχές, φαίνεται πως η πλειονότητα όσων συμμετέχουν είναι «απλοί» πολίτες οι οποίοι «ριζοσπαστικοποιούνται» σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα.

Σχετικά με τους φασίστες

Όπως προαναφέραμε, υπάρχει μια κάποια φασιστική παρουσία στο

κίνημα, τουλάχιστον σε κάποια μέρη. Στο Παρίσι ορισμένες οργανωμένες ομάδες, οι οποίες εν πολλοίς ήρθαν από άλλες περιοχές της Γαλλίας, έδωσαν το παρόν. Την 1η Δεκεμβρίου, αρκετές ομάδες συγκεντρώθηκαν (δεν γνωρίζουμε τον ακριβή αριθμό, ίσως περίπου διακόσια άτομα) και παρέμειναν το πρωί στην Πλατεία Etoile, συμμετέχοντας στις συγκρούσεις με τους μπάτσους και κάνοντας τις εθνικιστικές τους βλακείες (τραγούδια, επιμνημόσυνες τελετές) γύρω από το ιστορικό μνημείο της Αψίδας του θριάμβου (δεν γνωρίζουμε πού βρέθηκαν το απόγευμα της ίδιας μέρας). Ακόμη, υπήρξαν συγκρούσεις μεταξύ αυτών και αντιφασιστικών ομάδων.

Σε κάποιες πόλεις οι φασίστες δεν φαίνεται να αποτελούν μέρος του κινήματος, ενώ σε λίγες άλλες πόλεις μοιάζει να αποτελούν τη ραχοκοκαλιά του. Από την άλλη, όσον αφορά τους «παραδοσιακούς αριστερούς», αυτοί αποτελούν μια πραγματικά μικρή μειονότητα μέσα σε αυτό το κίνημα. Εντούτοις, σε αρκετά μέρη οι διαδηλωτές είναι ξεκάθαρα ενάντια στο ρατσισμό και το φασισμό. Είναι σημαντικό να αποτρέψουμε τους φασίστες από το να εδραιωθούν ή να καταλάβουν μια σημαντική θέση εντός τους κινήματος. Σε αυτό το ζήτημα, κάθε μαχητική αντιφασιστική βοήθεια είναι καλοδεχούμενη.

Ένα ακόμη σημείο είναι η ανησυχητική χρήση της εθνικής σημαίας και του εθνικού ύμνου, τα οποία μπορούν/θα μπορούσαν να μας τρομάζουν. Όντως αρκετοί άνθρωποι κρατάνε κάποιες μικρές σημαίες και οι διαδηλωτές τραγουδάνε μερικές φορές τον εθνικό ύμνο. Σίγουρα κάποιοι από τα Κίτρινα Γιλέκα τα βλέπουν ως πατριωτικά/εθνικιστικά σύμβολα (άλλωστε το ακροδεξιό Εθνικό Μέτωπο λαμβάνει πάνω από 20% στις δημοσκοπήσεις στη Γαλλία), αλλά υπάρχει παράλληλα και όλη αυτή η συσχέτιση με τη Γαλλική Επανάσταση. Στο κάτω-κάτω ο ύμνος συνιστά ένα κάλεσμα για ξεσηκωμό ενάντια στην «τυραννία». Σε πιο στοιχειώδη βαθμό, πολλοί άνθρωποι χρησιμοποίησαν τη σημαία για τη γαλλική νίκη στο παγκόσμιο κύπελλο. Εκεί η σημαία συμβολοποιούσε ένα μαζικό εθνικό γεγονός/γιορτή. Είδαμε κάποιους θηριώδεις, ξυρισμένους τύπους με τη σημαία, οι οποίοι υποπτευτήκαμε ότι είναι

εθνικιστές, να φωνάζουν συνθήματα όπως «μαύροι, άσπροι, κόκκινοι, κίτρινοι, δεν μας νοιάζει, είμαστε όλοι μαζί». Συναντήσαμε κάποιους νέους άντρες με κάτι τεράστιες σημαίες οι οποίοι είχαν κοντινές πολιτικές ιδέες με τις δικές μας. Βλέπουμε, επίσης, πως η επανάσταση του 1789 κι ο αποκεφαλισμός του βασιλιά είναι συνεχώς παρόντα στις ιδέες, τις συζητήσεις, τα συνθήματα (το κύριο σύνθημα που ακούς, άλλωστε, είναι «Μακρόν παραιτήσου»).

Ωστόσο, δεν θέλουμε να σχηματίσουμε μια μονόπλευρη εικόνα που δείχνει πως όλα είναι καλώς καμωμένα. Υπάρχει ένα εθνικιστικό κομμάτι στο κίνημα. Στη Λυόν φαίνεται πως τη διαδήλωση της 1ης Δεκεμβρίου (αρκετά ολιγάριθμη, με περίπου 300 Κίτρινα Γιλέκα και χωρίς ταραχές) την οργάνωσαν φασιστικές ομάδες (είναι άλλωστε πολύ ενεργές στην περιοχή εδώ και καιρό) και το ίδιο είναι αλήθεια πως συνέβη με αρκετά μπλόκα σε αυτή την περιοχή, όπου οι διαδηλωτές ξεκάθαρα στήριζαν την ψήφο στην ακροδεξιά. Αλλά υπάρχει και η ακριβώς αντίθετη εικόνα εντός του κινήματος. Στη St. Nazaire, όπου το λιμάνι είναι εδώ και καιρό κατειλημμένο, τα Κίτρινα Γιλέκα έχουν δημιουργήσει έναν κοινό τόπο όπου μοιράζονται την καθημερινότητά τους («το σπίτι του λαού») κι έχουν πραγματικά καθαρές αντιρατσιστικές θέσεις. Έχουμε την αίσθηση πως πολλοί άνθρωποι αισθάνονται την έντονη παρόρμηση να μιλήσουν και όντως το κάνουν. Καταλαμβάνοντας διάφορα μέρη για δυο-τρεις εβδομάδες, πάρα πολλοί άνθρωποι βιώνουν κατά κάποιον τρόπο τις πρώτες τους πολιτικές εμπειρίες. Δεν γνωρίζουμε πού θα οδηγηθεί όλο αυτό και σίγουρα δεν είναι μια βολική «μαχητική εκδήλωση της αριστεράς», αλλά θεωρούμε πως οι δυνατότητες αυτού του κινήματος -που σίγουρα θα σταματήσει ή θα αλλάξει σε κάποιο σημείο (σύντομα;)- αξίζουν ώστε να εμπλακεί κανείς.

Σχετικά με την κυβερνητική αντίδραση, τα αιτήματα και την εκπροσώπηση των Κίτρινων Γιλέκων

Σήμερα (Τρίτη 4 Δεκεμβρίου), η κυβέρνηση ανακοίνωσε την αναστολή της εφαρμογής του φόρου στα καύσιμα (που αποτέλεσε το σημείο εκκίνησης του κινήματος), ότι θα παγώσει τις τιμές του

αερίου και του ηλεκτρικού και μερικές ακόμη μικρές μεταρρυθμίσεις. Όλα αυτά για έξι μήνες. Ο Υπουργός Εσωτερικών, ακόμη, ζήτησε από τα Κίτρινα Γιλέκα να μην διαδηλώσουν στο Παρίσι την 8η Δεκέμβρη προς διευκόλυνση των εμπόρων.

Φαίνεται ή, καλύτερα, είναι αρκετά σίγουρο πως η ανακοίνωση της κυβέρνησης δεν θα ηρεμήσει τα Κίτρινα Γιλέκα. Για κάποιες μέρες, μία λίστα 44 αιτημάτων (που υποτίθεται γράφτηκε μέσα από πολύ συζήτηση εντός των Κίτρινων Γιλέκων) κυκλοφορεί στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και περιλαμβάνει τη φορολόγηση των πλουσίων, την αύξηση του κατώτατου μισθού και πολλές ακόμη μεταρρυθμίσεις τις οποίες ο Μακρόν δεν πρόκειται να δεχτεί ποτέ -αλλά δεν έχουμε την παραμικρή ιδέα εάν αυτή η λίστα αντιπροσωπεύει πραγματικά κάτι σε σχέση με όσα υποστηρίζουν τα Κίτρινα Γιλέκα. Είναι ακόμη πιο ενδιαφέρον πως ένα ολοένα και μεγαλύτερο κομμάτι των Κίτρινων Γιλέκων μοιάζει να έχει σταματήσει να ενδιαφέρεται για οποιαδήποτε διαδικασία διαπραγμάτευσης. Απόψε, το πρωτοσέλιδο της ιστοσελίδας της Le Monde (μιας από τις λίγες μεγάλες εφημερίδες) παρέθεσε τα λόγια των καταληψιών στην Charleville-Mezieres. Χαρακτηριστικά λένε ότι «πρέπει να ξεφορτωθούμε αυτούς τους πολιτικούς που δουλεύουν μόνο για τους εαυτούς τους».

Ένα ακόμη μεγάλο πρόβλημα για την κυβέρνηση (μετά την ευρεία νομιμοποίηση των διαδηλωτών) είναι ότι δεν υπάρχει επίσημη εκπροσώπηση του κινήματος. Η κυβέρνηση προσπάθησε, έτσι, να προσκαλέσει κάποιους από τα Κίτρινα Γιλέκα που έγιναν ιδιαίτερα διάσημοι διότι τα βίντεό τους τα είδαν εκατομμύρια πολίτες στο διαδίκτυο αλλά αυτοί αρνήθηκαν να προσέλθουν. Κάποιοι από αυτούς επειδή ήθελαν η κυβέρνηση να κάνει το πρώτο βήμα, αλλά σίγουρα όλοι επειδή έλαβαν πολλές απειλές από άλλα μέλη των Κίτρινων Γιλέκων που τους αρνήθηκαν τη δυνατότητα να τους εκπροσωπήσουν. Ακόμη κι αν η κυβέρνηση αναζητά πραγματικά αυτή τη στιγμή κάποιους «υπεύθυνους» εκπροσώπους του κινήματος, φαίνεται εξαιρετικά απίθανο να τα καταφέρει.

Μετά την 1η Δεκεμβρίου σε άλλα μέτωπα

Τη Δευτέρα, 3 Δεκεμβρίου, έντεκα διυλιστήρια της Total αποκλείστηκαν. Φαίνεται πως τα περισσότερα από αυτά απελευθερώθηκαν την Τρίτη.

Τη Δευτέρα, 3 Δεκεμβρίου, σχεδόν διακόσια γυμνάσια και λύκεια αποκλείστηκαν μερικά ή ολικά σε όλη τη Γαλλία -ενώ κανένα δεν ήταν αποκλεισμένο την Παρασκευή 30 Νοεμβρίου. Ξέσπασαν άγριες διαδηλώσεις που συγκέντρωσαν αρκετές χιλιάδες μαθητές λυκείων, με μερικές από αυτές να καταλήγουν σε συγκρούσεις με τους μπάτσους. Τουλάχιστον εκατό λύκεια είχαν διακόψει τη λειτουργία τους και την Τρίτη. Οι μαθητές των λυκείων έχουν τα δικά τους αιτήματα σχετικά με τη μεταρρύθμιση του πτυχίου αποφοίτησης και της πρόσβασης στην ανώτατη εκπαίδευση, αλλά, επίσης έδειξαν την αλληλεγγύη τους προς τα Κίτρινα Γιλέκα. Ακόμη περισσότεροι αποκλεισμοί και καταλήψεις αναμένονται τις επόμενες ημέρες.

Σε δύο πανεπιστήμια στο Παρίσι (Censier και Tolbiac) οι φοιτητές ψήφισαν την Τρίτη να μπλοκάρουν τη λειτουργία του πανεπιστημίου και αποφάσισαν την εναντίωση στην αύξηση των διδάκτρων για τους ξένους φοιτητές, κάνοντας αναφορές στο κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων.

Επιπλέον, η CGT και τα σωματεία των οδηγών ανακοίνωσαν πως θα κατεβούν σε απεργία από τη Δευτέρα 10 Δεκεμβρίου, όπως έκανε και η FNSEA, η (δεξιά) ένωση των αγροτών.

Η κατάσταση στο Παρίσι για τις 8 Δεκεμβρίου

Στο Παρίσι πολλές μεγάλες δημόσιες πολιτιστικές εκδηλώσεις έχουν ακυρωθεί, όπως και το ποδοσφαιρικό παιχνίδι της Παρί Σεν Ζερμαίν (είτε διότι οι διοργανωτές δεν θέλησαν να πάρουν το ρίσκο ή κατ’ απαίτηση της κυβέρνησης που χρειάζεται όλους τους μπάτσους στους δρόμους). Οι οργανωτές της πορείας για το κλίμα, η οποία έχει οργανωθεί ήδη εδώ και καιρό, αρνήθηκαν το αίτημα της κυβέρνησης και αποφάσισαν να διαδηλώσουν, δηλώνοντας πως θα έπρεπε να υπάρξει σύνδεση μεταξύ της κοινωνικής και κλιματικής δικαιοσύνης.

Στη διαδήλωση της 1ης Δεκεμβρίου, υπήρξαν 4.500 μπάτσοι στο Παρίσι, πολλοί από αυτούς σε στατικές θέσεις, υπερασπιζόμενοι τα Ηλύσια Πεδία (όλοι οι παράδρομοι ήταν αποκλεισμένοι με γιγάντιους μεταλλικούς φράχτες και μπάτσους) και τα κρατικά κτήρια (τη Βουλή, τη Γερουσία κτλ). Αυτοί οι μπάτσοι που βρέθηκαν στους δρόμους χρησιμοποίησαν 10.000 δακρυγόνα και βομβίδες σε μία μόνο μέρα (στις 24 Νοέμβρη είχαν χρησιμοποιήσει 5.000 το οποίο ήταν το προηγούμενο ρεκόρ) και παρόλα αυτά έχασαν εντελώς τον έλεγχο της κατάστασης: δεκάδες (φλεγόμενα) οδοφράγματα, σπασμένα καταστήματα και καμμένα αυτοκίνητα (έγιναν 200 κλήσεις στην πυροσβεστική για φωτιές). Για τους ανθρώπους που γνωρίζουν το Παρίσι, η περιοχή αυτών των συγκρούσεων εκτεινόταν από την Πλατεία Etoile στο St Lazare και την Hotel de Ville, μια περιοχή πέντε χιλιομέτρων και οι ταραχές διήρκεσαν οχτώ περίπου ώρες. Κατά τη διάρκεια του πρωινού, είχαμε μόνο ορισμένες «φυσιολογικές» συγκρούσεις με τους μπάτσους, αλλά όσο προχωρούσε η μέρα και περισσότεροι άνθρωποι κατέφθαναν, τόσο σκληρότερες γίνονταν οι συγκρούσεις (ως προς την γεωγραφικής έκταση και τα σημεία της των φωτιών).

Ο Υπουργός Εσωτερικών δήλωσε πως θα κινητοποιήσει ακόμη περισσότερους μπάτσους για την 8η του Δεκέμβρη, αλλά δεν είναι καθόλου ξεκάθαρο πού θα τους βρει. Είπε επίσης πως θα χρησιμοποιήσουν διαφορετικές τακτικές για την αντιμετώπισης της «ακραίας κινητικότητας» των διαδηλωτών, το οποίο πιθανώς να σημαίνει πως οι μπάτσοι δεν θα είναι τόσο στατικοί και ότι τα Ηλύσια Πεδία θα είναι πιο προσβάσιμα. Επομένως ίσως να υπάρχουν μεγαλύτερες αστυνομικές μονάδες που θα μετακινούνται στην πόλη. Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τι ακριβώς να περιμένουμε αυτή τη μέρα, αλλά θα ήταν αληθινά αναπάντεχο, εάν μετά από το δύο Σάββατα μαζικών επεισοδίων και συγκρούσεων, κατάφερναν να ανακτήσουν πλήρως τον έλεγχο της πόλης.

Σχετικά με σένα

Τι στο διάολο περιμένεις ακόμη για να έρθεις και να συμμετέχεις στην επανάσταση;

(και μην ξεχάσεις το Κίτρινο Γιλέκο σου!!)

Η Βαβυλωνία για τα δικαιώματα των αναπήρων (audio)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.
Κάθε Παρασκευή 18:00-19:00 στο Ραδιόφωνο του The PressProject.

Την Παρασκευή 30/11, ο Στέφανος Μπατσής συζήτησε στο στούντιο του The PressProject με το σκηνοθέτη και μέλος της Κίνησης Χειραφέτησης Αναπήρων «Μηδενική Ανοχή» Αντώνη Ρέλλα και τον ηθοποιό θοδωρή Σκυφτούλη για την παράσταση «Πιο δυνατός κι από το Σούπερμαν».

Ακόμη, το διαρκές έγκλημα του κολαστηρίου των Λεχαινών, οι υποσχέσεις που μένουν στα χαρτιά και η ευγονική διαχείριση των αναπήρων στο παρελθόν και το παρόν της ναζιστικής πολιτικής ιδεολογίας.

Η εκπομπή Βαβυλωνία για τις ανεμογεννήτριες στα Άγραφα (audio)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.
Κάθε Παρασκευή 18:00-19:00 στο Ραδιόφωνο του The PressProject.

Κράτος και λόμπι της ενέργειας ξαναχτυπούν, βάζοντας αυτή τη φορά στο στόχαστρο τον φυσικό και κοινωνικό πλούτο των Αγράφων. Σχεδιάζουν την εγκατάσταση δύο αιολικών πάρκων βιομηχανικού τύπου ερήμην των τοπικών κοινωνιών και παραγνωρίζοντας τις μη αναστρέψιμες συνέπειες και προκαλώντας σφοδρές αντιδράσεις από κατοίκους της περιοχής, φορείς και οικολογικές οργανώσεις.

Την Παρασκευή 16/11 ο Στέφανος Μπατσής με καλεσμένο τον Θωμά Κώτσια από το **Δίκτυο Φορέων και Πολιτών για την Προστασία των Αγράφων** συζήτησαν για την επαπειλούμενη αναπτυξιακή καταστροφή και για τις συντονισμένες κινητοποιήσεις των κατοίκων.

Η Εκπομπή Βαβυλωνία για το Φαινόμενο του Αντισημιτισμού (audio)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.
Κάθε Παρασκευή 18:00-19:00 στο Ραδιόφωνο του The PressProject.

Με αφορμή τα 80 χρόνια από τη νύχτα των κρυστάλλων, ο Γιώργος Καραθανάσης και ο Στέφανος Μπατσής συζητούν με το Νώντα Σκυφτούλη για το παρελθόν και το παρόν του φαινομένου του αντισημιτισμού. Ακόμη, η καθολική άνοδος της άκρας δεξιάς και η προοπτική ενός αντιεξουσιαστικού, αντικρατικού λόγου ενάντια στο φασισμό και τις «μαλακές» εκδοχές του.

Tracklist: Elastica – Waking Up
The chase – Minimoog
Bangles – Real World

Η Βαβυλωνία για τη Λέρο, το «ένοχο μυστικό της Ευρώπης» (audio)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.
Κάθε Παρασκευή 18:00-19:00 στο Ραδιόφωνο του The PressProject.

Στις αρχές του 1958 το Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Λέρου δέχεται τους πρώτους 300 ασθενείς. Η πρώτη ονομασία του Ψυχιατρείου ήταν «Αποικία Ψυχοπαθών Λέρου».

Γύρω από το «ένοχο μυστικό της Ευρώπης» εγείρονται ερωτήματα που και σήμερα αναζητούν απαντήσεις. Ποιες οι συνθήκες διαβίωσης στις διάφορες περιόδους λειτουργίας του ιδρύματος; Πώς εγγράφεται η λειτουργία του στα συμφραζόμενα της ελληνικής κοινωνίας του δεύτερου μισού του 20ου αιώνα, αλλά και πώς συνέβαλλε η ομάδα της Λέρου στη μεταρρύθμιση της ελληνικής ψυχιατρικής;

Η Αθηνά Γεωργαράκη και ο Στέφανος Μπατσής συζητούν με την ιστορικό Δανάη Καρυδάκη, η έρευνα της οποίας εστιάζει στην ιστορία του Ψυχιατρικού Νοσοκομείου Λέρου, προσπαθώντας να φωτίσουν τις διάφορες γωνίες του «συμπτώματος Λέρος».

Tracklist: Spiritualized – Electricity
Mercury Rev – Opus 40
Flaming Lips – Yoshimi Battles the Pink Robots pt. 1

Η Βαβυλωνία για τις εξορύξεις πετρελαίου στην Ήπειρο (audio)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.
Κάθε Παρασκευή 18:00-19:00 στο Ραδιόφωνο του The PressProject.

Ο Γιώργος Καραθανάσης και ο Στέφανος Μπατσής συζητούν με μέλος της Ανοιχτής Συνέλευσης στα Γιάννενα ενάντια στις εξορύξεις πετρελαίου για τα σχέδια κράτους και εταιρειών που θέτουν σε κίνδυνο το φυσικό τοπίο της Ηπείρου, για τις αντιστάσεις κατοίκων και αλληλέγγυων αλλά και για το μύθο της ανάπτυξης που δεν λέει να μας εγκαταλείψει.

Tracklist: Pulp – Sorted For E’s and Wizz
Big Star – Thirteen
The Smiths – Half a Person
Belle and Sebastian – Another Sunny Day